

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ЗА НИШ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БРОЈ 247
ОКТОБАР 1996.

БРАНИСЛАВ ВАКИЋ - ШАМПИОН И ПАТРИОТА

Бранислав Вакић је кандидат Српске радикалне странке за одборника у Скупштини града Ниша у Изборној јединици 25.

Вакић је рођен 1951. године у Нишу, ожењен је - отац четворо деце. Приватни је предузетник а тренутно на професионалном раду у Народној скупштини републике Србије. Тринаест година се бавио боксерском вештином постигавши изванредне резултате на домаћем и иностраном

рингу. Био је дугогодишњи омладински и сениорски репрезентативац.

Један од оснивача Српске радикалне странке и један од првих Срба који су се одазвали позиву отаџбине и браће преко Дрине који су водили борбу за опстанак на прадедовским огњиштима. Као добровољац и ратни командант био је учесник многобројних борби широм српских земаља. Своје јединице је увек подводио под команду регуларних јединица најпречувше ЈНА а касније војске Југославије и МУП-а Србије.

За велики допринос у борби за спас Српства и православља унапређен је у звање четничког Војводе 13.5.1993.год.

Данас просторије Српске радикалне странке красе похвале и признања које је Бранислав Вакић за вештину и показану храброст добио и од генерала Момчила Перишића и Обрада Стевановића.

Србин, православне вере, редовни је посетиоц маџастира Свети Прохор Пчињски где са својим добровољцима помаже остарелим калуђерима. Један је од утемељивача Храма СВЕТОГ САВЕ на Врачару у Београду.

Сада је Бранислав Вакић народни посланик у Скупштини Србије.

КОМУНИСТИЧКА ХАЈКА НА БРАНИСЛАВА ВАКИЋА - ХАЈКА НА СВЕ ДОБРОВОЉЦЕ И ПАТРИОТЕ

Борба српског народа западно од Дрине за голи опстанак против усташких "србосека" и турских "колаца и конопаца" подстакла је највеће српске патриоте и најхрабрије српске синове из Србије и Црне Горе да месецима и годинама јуначки и доследно у тој борби учествују. Најбољи и најхрабрији су међу њима били српски четнички добровољци који су се борили у саставу регуларних јединица РС и РСК. А међу њима један од најхрабријих и најбољих био је **Бранислав Вакић**, породични човек из Ниша, отац четворо деце, истакнути и заслужни спортиста. За своје заслуге у одбрани српског народа добио је бројне захвалнице и признања српског народа као и звање четничког војводе.

У току прве две године рата "у коме Србија није учествовала" режим у Србији је добровољце колико-толико помагао, нарочито у наоружању, а понешто и у помоћи породицама које су често биле егзистенцијално угрожене, док су им очеви проливали крв за слободу. Но, када је "Слоба-слобода" окренуо ћурак наопако, као Радован Трећи и постао главни противник Срба западно од Дрине (а богами и ових источних) почели су прогони свих правих и искрених српских патриота. Режим, се међутим, посебно окомио на српске радикале, због њихове доследности и одбијања да се окрећу како ветар дува. А међу њима, опет, једна од главних "мета" је војвода Бранислав Вакић. Вероватно зато што је наставио своју патриотску активност и као борац и као посланик СРС у Народној скупштини.

Напади режима на Вакића одвијају се првенствено преко правосудних и полицијских органа. Тако су на пример, дана 07.10.1995. године око 11.30 сати у центру Ниша (код подземног излаза према "Путнику") непозната група лица у униформи МУП-а Србије пришла је иза леђа народном посланику Браниславу Вакићу из Ниша, почели су да му увијају руке на леђа, ударају по стомаку и гурају у службено возило МУП-а (познатије као марица). Том приликом Вакић је од наведених лица добио ударе по стомаку, леђима и глави. Униформисана лица су применила непримерену силу, јер господин Вакић није пружао било какав отпор. Услед бруталне силе која је примењена Вакићу је избijen зуб са протезе, окрвављене усне, задобио отоке на глави уснама, лицу, посекотину на бради, контузију ребара и главе. Од удараца по глави господин Вакић је на кратко био без свести док су га наведена лица тукла у марици. У марици је извршен претрес господина Вакића и испитивање уз погрдне речи и претњу да ће га лишити живота.

Овај догађај је посматрало неколико стотина грађана Ниша и рођено дете господина Вакића. Очевидац је био и народни посланик Зоран Живковић из Ниша, који је заједно са

сакупљеним грађанима протествовао због начина како униформисана лица поступају са народним послаником. Цео догађај присутни грађани су проpratили скандирањем "ЦРВЕНА БАНДО", "МИЛОШЕВИЋЕВИ БАТИНАШИ" и другим повичима који нису прикладни за кривичну пријаву.

Очевидци су установили да је неидентификована група униформисаних лица одвезла господина Вакића у зграду СУП-а Ниш и нису се развили следећих сат времена док господин Вакић није изашао из зграде СУП-а Ниш. Одмах по изласку из СУП-а господин Вакић се јавио здравственим институцијама и добио прописна лекарска уверења о претрпљеним повредама.

Још озбиљнији су, међутим, иако наизглед мање брутални, прогони који се врше преко правосудних органа. Тако је, на пример, режим искористио инцидент, који се догодио у Савезној скупштини у јуну 1993. године, који је испровоцирао и одглумио познати колаборациониста и стални "пребег" из странке у странку Михаило Марковић. Иако су све релевантне здравствене институције одмах по догађају, констатовале да никаквог удараца нити "тешке телесне повреде" није било, режим је после 18 месеци организовао "вештачење" после кога је подигнута оптужница, на основу које је Вакић осуђен на пет месеци затвора пресудом Првог општинског суда у Београду.

У тој пресуди суд није анализирао и дао своју оцену изведених доказа и навео шта из којих доказа прихвата и зашто а шта не и зашто, већ исказе сведока наводи и цитира, а затим из неких од њих поједине делове извлачи из контекста, наводећи то као образложење донете пресуде, тако да се одбрана, на жалост, не може штети утиску да се на тај начин само подупире већ унапред донета одлука, уместо да она проистекне из целине доказног поступка.

Тако, на пример, Суд наводи исказ оштећеног Михајла Марковића и на њему заснива своју оцену да је он ударен песницом, иако ни један сведок није то видео, а тај исказ је крајње конфузан и неуверљив, па га зато и Суд не анализира нити оцењује, већ само наводи, а ипак на њему заснива тврдњу да се инкриминисани догађај заиста на тај начин и догодио. Суд уопште не анализира очигледне противречности у исказима сведока о истом догађају, нити их оцењује. На пример, оштећени тврди да је претходног дана, пре инкриминисаног догађаја, окривљени седео тик иза њега за време седнице и да му је претио, а сведок Миличић тврди да је окривљени ("брадон" пришао оштећеном, нагнуо се и нешто му (уличарски) говорио. Сведок Гајић тврди да је са оштећеним отајао "веома близу" у тренутку инкриминисаног догађаја и да су стајали уза зид леђима, окренути зиду, међутим, да сам догађај није видео јер му је оштећени био иза леђа (!) па је само нешто чуо (!) и после видео оштећеног као се склупчао уза зид. (Зар то не изгледа као да уствари не жели да

каже шта је стварно видео, јер то не иде у прилог оштећеног, са којим је блиски пријатељ?). Сведок Стојковић, пак, тврди да је оштећени, припаливши цигарету пошао ка великом ходнику, којом приликом је окривљени ишао (сусретно!) ка њему и приликом сусрета подигао руку ка његовом лицу. Три исказа и три различите верзије које Суд нити анализира, нити оцењује!

Суд никако доказним поступком није несумњиво утврдио ни да је дошло до удараца, нити до повређивања. Једино је утврђено да је дошло до конфликта о коме оба учесника имају различите верзије ни један сведок, чији су искази о многим детаљима битно разликују, нити да је сам ударац нити да је уопште био. То није видео чак ни сведок Гајић који је уз оштећеног непосредно стајао раме уз раме. Сведок Стојковић очигледно не говори истину, јер једини он тврди да је оштећени приликом инцидента био у покрету ("ишао ходником према холу) када га је наводно окривљени пресрео. Ни један ни други сведок не описује догађај на тај начин, тако да је ово сведочење очигледно неверодостојно.

Суд, такође, неадекватно приступа и медицинској документацији и исказима вештака. У документацији се јасно види да прелома нема, мада то судско-медицински одбор Медицинског факултета констатује у свом налазу и мишљењу. Ни у једном од извештаја лекара и медицинских институција не констатује се постојање прелома, нити тежег потреса мозга. То се чини једино у налазу Неуролошке клинике од 08. јуна 1993. године, значи после прегледа извршеног седам дана након инцидентног догађаја, где се констатује да је "пацијент добио ударац песницом, после чега је изгубио свест". Очигледно је у овом извештају да је он сачињен на основу исказа оштећеног, јер лекар није био очевидац догађаја, а налази су уредни. Значи, ради се о обичној анамнези. Суд такође не узима у обзир целину вештачења, јер је вештак неурохирург др. Петар Миленковић приликом усменог исказа на главном претресу јасно рекао да се не ради о прелому већ евентуално о фисури (напрслини) што никада не представља тешку телесну повреду, а такође је и навео да је у другим случајевима у току протеклих година судскомедицински одбор вештачио потрес мозга без несвести као laku телесну повреду. Тај се његов исказ налази у записнику. Није прецизно образложио зашто је баш у овом случају потрес мозга без несвести, утерђен анамнезом, оцењен као тешка телесна повреда. Такође, остало је нејасно како је могуће да од једног наведеног удараца дође до обостраног "прелома" доњовиличне кости, када је опште позната чињеница да је за обострани прелом потребно или два удараца (са обе стране) или додатно повређивање приликом пада (до кога, ту се сви слажу није дошло).

* Паралелно са поступком у Београду, против Вакића се води поступак по две спојене оптужнице у Прокупљу, за поседовање пиштоља без дозволе (?) и за наводно поседовање и превоз муниције и експлозивних материјала. Тај поступак, због очигледне лажности све друге оптужбе, добио је у неким тренуцима прави хумористички ток. Наиме, оптужница је подигнута са тврдњом да је Вакић експлозив у колима наводно пронађен у Житорађи, 12. јула 1993. године.

Пошто је Вакић донео уредну потврду да је тог дана био на заседању Савезне скупштине, г-ђа тужилац је изјавила да се ради о "омашци у куцању" и да се то догодило у 1992. години. Али сведоци нису довољно "подучени" да прилагоде своје изјаве, па је тако, приликом саслушања сведока на суду, долазило до комичних ситуација.

Сведочење бившег командира станице милиције у Житорађи било је посебно занимљиво јер је он својим исказом потпуно оповргао исказ претходног сведока (дао исказ 20.01.1996. године на претходном суђењу). Иначе и тај сведок је радник станице милиције у Житорађи и био је непосредно подређен тадашњем командиру станице милиције Миодрагу Станисављевићу. Он је, наиме, изјавио да су 13.07.1992. године, зауставили аутомобил у којем се налазио посланик Вакић по наређењу Станисављевића и на основу доставе да се у колима превози експлозив и муниција. Командир Станисављевић је то негирао тврдећи да је тога дана милиција вршила рутинску контролу саобраћаја и исправности возила на делу пута Прокупље-Житорађа.

Бранислава Вакића тада није лично познавао али га је знао са "телевизије" пратећи седнице Народне скупштине Србије. Изјавио је да су његови милиционери зауставили возило у коме је Бранислав Вакић био са Косановићем и Дробњак, одузели наведене предмете, сачинили записник без његовог присуства, а да је касније Вакић приведен у његову канцеларију, где је, наводно, одбио да потпише потврду о одузетим стварима.

На упозорење судије да ли се описани догађај одиграо 1993. године, како то стоји у судским списима или 1992. године "сведок" Станисављевић је био категоричан да се то догодило 13.07.1992. године. Адвокат Бранислав Вакића, Динић му је поставио конкретно питање: "Пошто сте тога дана вршили контролу исправности возила и саобраћаја, како ви то тврдите, да ли је са исправама господина Вакића све било у реду? Да ли је саобраћајна исправа која доказује регистрацију возила била исправна? Шта би се десило, на пример, да је регистрација "истекла"? Станисављевић је потврдио да је са документима било све у реду, да га је о томе известио милиционер који је

зауставио возило, а да "би у противном сигурно написао прекршајну пријаву. Постављајући питање сведоку Бранислав Вакић је, удаљавајући се од теме суђења ипак упитао "сведока": "Шта се предузели када вам је онај криминалац Аркан са својом бандом пуцао по Житорђи и оштетио трафо станицу"? Одговор је пренеразио све присутне! "Предузео сам следеће: Обавестио сам Министарство унутрашњих послова о томе и нисам добио никакав налог"! Командир станице милиције тражио је налог од министарства како би предузео мере против лица која неконтролисано отварају вафалну паљбу у центру Житорађе, угрожавајући безбедност и имовину грађана! Случај за Динића који илуструје опште стање у земљи и потврђује да у Србији постоје одређени грађани на које закон не сме да се примени без одобрења највиших државних функционера! Ако је тачан исказ "сведока", значи да министарство унутрашњих послова штити Аркана и да се према њему не смеју примењивати позитивни законски прописи.

Праву буру смећа изазвао је следећи "сведок" Бојан Станковић, иначе милиционер станице милиције у Житорђи. Стекао се утисак да овај младић, очигледно испод просечне интелигенције, понавља причу коју је научио као папагај, па је често упадао у замке које му је вешто постављао адвокат Динић.

На питање судије да опише спорни догађај Станковић је дао следећи исказ: Дана 13.07.1992. године вршио је контролу саобраћаја и том приликом зауставио је аутомобил у коме се налазио Бранислав Вакић. Рутинским прегледом утврдио је да је саобраћајној дозволи истекла важност (командир је тврдио сасвим супротно, а претходни сведок који је са Станковићем био у контроли, да су специјално чекали Вакића јер су имали доставу да се у његовим колима налази експлозив!), а да је вођен својом интуицијом сумњао да се у колима налази "недозвољени товар"! Због тога је привео Вакића до свог командира јер није знао да ли има право да врши претрес народног посланика. Даље је навео да је посебне мере предостројности и контроле предузео баш због тога што је Вакић народни посланик. Записник о одузетим пронађеним стварима сачинио је командир станице милиције, а не он. Није вршио идентификацију помоћу личне карте приведеног Вакића јер га познаје, као и командир милиције са "телевизије". Испоставило се да и "сведок" Станковић редовно прати седнице Народне скупштине па је током 1992. године редовно пратио излагања Бранислава Вакића са скупштинске говорнице.

Адвокат Динић поставио му је питање да ли је сигуран да је у особи коју је привео препознао баш Бранислава Вакића и зашто није написао прекршајну пријаву када је установио да је саобраћајна дозвола истекла.

"Сведок" је поновио одговор да је препознао Вакића јер редовно прати седнице Народне скупштине, а да пријаву није написао јер му је тако наредио командир.

Следеће питање господина Динића било је: "Пошто тако помно контролишете народне посланике, да ли исти третман примењујете и према Ивици Дачићу који често долази у Житорађу"? На интервенцију заменика јавног тужиоца судија није дозволио сведоку да одговори на ово питање. Зачуђујуће је са колико се детаља "сведок" сећао догађаја који се догодио пре четири године. Очигледно добро научену лекцију понављао је као папагај. "Сећао" се чак и боје аутомобила, марке, па чак и регистарског броја аутомобила!

Три "сведока", три различита исказа! Први сведок тврдио је да је "у заседи" чекао Бранислава Вакића јер је имао "доставу" да овај у свом возилу носи експлозив и муницију. Други "сведок" иначе командир првог сведока, које га је и послао на задатак, тврдио је да то није тачно и да су његови милиционери вршили рутинску контролу безбедности саобраћаја. Да записник није сачинио он већ дежурни милиционер и да је са документима које је поседовао Бранислав Вакић било све у реду и да Бранислава познаје јер је редовно пратио седнице заседања Народне скупштине. Тврдио је да се догађај догодио 13.07.1992. године.

Трећи "сведок", такође милиционер тврдио је да је саобраћајна исправа Бранислава Вакића била "истекла" али да није писао прекршајну пријаву по договору са командиром, да записник није сачинио он него командир станице милиције, да Вакића није легитимисао (није тражио личну карту на увид) јер то није било потребно с обзиром да је Вакића познавао као народног посланика пратећи преносе седница Народне скупштине. Потврдио је да се описани догађај одиграо 13.07.1992. године.

Међутим, оптужени Вакић је изјавио да тога дана није био на месту које су описали "сведоци", да је пријава лажна, да се ради о исконструисаном политичком суђењу и да ће доказати где се тога дана налазио. Као сведок он и његов адвокат предложили су, (што је суд и прихватио) следеће сведоке: Божидара Вучеревећа, градоначелника Требиња, Бобана Косановића из Житорађе, Зорана Марковића из Књажевца и генерала Божовића.

Оптужница терети Вакића за догађај који се догодио 13.07.1992. године. Шта је истина од свега овога?

Иако су им се искази у много чему разликовали сви "сведоци" су се усагласили да Бранислава Вакића нису лично познавали, али су га препознали као народног посланика који је често говорио на седницама Народне скупштине Републике Србије, чије су преносе редовно пратили. Такође су се сложили да се догађај одиграо 13.07.1992. године!

Шта је дакле истина?

Истина је следећа: Бранислав Вакић није био народни посланик у времену које "сведоци" наводе (13.07.1992.) и сигурно је да га никако нису могли препознати са јавних телевизијских преноса Народне скупштине. Бранислав Вакић је први пут биран као народни посланик тек децембра 1992. године, дакле пет месеци после поменутог догађаја! Ради утврђивања истине било би неопходно понудити све фотографије народних посланика који су се у то време (јул 1992. године) налазили у Народној скупштини Републике Србије, како би "сведоци" евентуално препознали лице које су зауставили на путу Прокупље-Житораја 13.07.1992. године. Бранислав Вакић, извесно, није то лице, јер сви "сведоци" наводе да се ради о народном посланику.

Хоће ли вајни "сведоци" одговарати за лажна сведочења? Хоће ли одговарати за увреду нанесену грађанину, борцу и народном посланику? Хоће ли одговарати за

увреду нанесену Српској радикалној странци чији је истакнути члан Бранислав Вакић? Поучени досадашњим искуством имамо разлога да верујемо да неће одговарати! Зар је било мало примера да се на основу јавних доказа судило радикалима и да су осуђивани на вишемесечне казне затвора. Због тога ради ели и нису љути на судије. Јасно им је да не суде суд и судије, већ да им суде диктаторски и ненародни режим социјалиста и Слободан Милошевић.

И на крају, као круна свега, у марту ове године Окружни јавни тужилац у Зајечару, оптужио је Вакића, који је ту оптужницу добио тек септембра, да је увредио председника републике тако што је у Књажевцу "организовао лепљење плаката са текстовима у којима је испод фотографије написан текст "Српски брачни пар Чаушеску", а испод тога: "Милошевићу проћи ћеш горе него Чаушеску". Наравно као и обично нема никаквих стварних доказа да је Вакић лично било писао, било лепио плакате. Ипак суђење је заказано за 28.

новембар у Зајечару. Када ли ће им досадити?

Намера им је очигледно, да га прогањају, док га не слома. Преварили су се само у једном: нису узели у обзир да су српски радикали од много тврђег материјала но што су они очекивали. Као што каже велики српски песник владика Његош: "Чрд је орах воћка чудновата, не сломи га ал зубе поломи".

Последња вест: Одлуком храброг судије Општинског суда у Прокупљу Бранислав Вакић је ослобођен оптужби! Ко ће сада одговарати за подношење лажних (подметнутих доказ)? Ко ће надокнадити моралну и сваку другу штету Српској радикалној странци, господину Вакићу и његовој породици?

ЦЕНТРАЛНИ МИТИНГ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ БЕОГРАД - 31.10.1996 У 17.00 ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ

ОСНИВАЧ И ИЗДАВАЧ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, ГЕН. ДИРЕКТОР А. СТЕФАНОВИЋ,
ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК С. АКСЕНТИЈЕВИЋ, ОВАЈ БРОЈ ПРИПРЕМИЛИ
НИКОЛА ДИНИЋ И ГРАГОЉУБ СТАМЕНКОВИЋ